

Mr. Blair og litt mer

Kvinne-vinner i Storbritannias valgkamp er lederen av Labour, Tony Blair, med ny hårfasong. Et uvanlig utsagn fra den ellers så seriøse avisen «Financial Times». Vi leser videre at Blair gikk med skill på venstre side i 1982.

Noen år senere dukket han opp med midtskill. Mange forventet at han i nittiårene ville opptre med høyreskill. Men nei. I 1994 fremsstår Blair uten skill i sitt «hair» - i president-Clinton-stil.

Om det kan leses politisk symbolikk i utviklin-

gen, er vel usikkert. «Tony Blair er elastisk, personlig og politisk, og en karikaturtegners skrekk,» skriver søndagsavisen «The Observer».

Chamberlain hadde sin papary, Churchill sigaren. Statsminister Wilson tok til piperøking for å gi seg selv identitet. Margaret Thatcher hadde problemer med å oppfatte at hun ikke var Dronningen. Tony Blair har ingen tegner fått grep på. Men tegnet blir han hvis valget går som gallupen spår.

Det forvirrer når John Major, med sterkt innskrunpet velgertilslutning, slentrer avslappet og med stor selvtilit inn på TV-skjermene. Så trygg og sikker virker han, at ikke bare opposisjonen, men Majors egne regjeringsmedlemmer lurar på om han har gjemt unna et hemmelig våpen til bruk i sluttfasen. Opti-

mismens årsak kan neppe være at avisen «The Guardian» har funnet ut at avstanden mellom de konservative og Labour nå er på 14 prosent. De konservative har tatt innpå med 4 prosent den siste måneden. Samtidig rapporterer «The Independent» at Labour leder med 24 prosent.

Tony Blair har nå tatt på seg den alvorlige masken og gjør seg bevisst usikker på resultatet. Han vil ikke vugge velgere i søvn med gode gallup-tall på et tidspunkt hvor

både Labour og de konservative går noe tilbake, til fordel for Liberaldemokratene.

«Så tykkhudet at han kan stå oppreist uten ryggrad» - slik blir politikeren og den tidligere kommandosoldaten Paddy Ashdown beskrevet - de liberale leder. Det må tilføyes at «Paddy», som han ønsker å bli kalt, har ryggrad, en solid en. Han er kjent for åpenhet, ærlighet og rett-på-sak-tale. Major og Blair vil ikke ha Paddy med i sine TV-debatter. Ca. 14 prosent av stemmene ser ut til å bli i Paddys favør.

Det sies at John Major ikke kan lokke stemmer til de konservative, men tar sikte på å skremme dem fra Labour.

La oss sammenfatte de forskjellige partienes programmer: Tony Blair satser stort på utdannelse. John Major på

sin side vil prioritere utdannelse, og Paddy Ashdown ønsker flere penger til utdannelse.

Fram mot valget 1. mai vil partiene være i balanse med hverandre når det gjelder utveksling av «mumbo-jumbo»-klisjeer, skriver en journalist. «Velgerne har lært trikset med å lese mellom løgnene,» står det som overskrift i «The Observer».

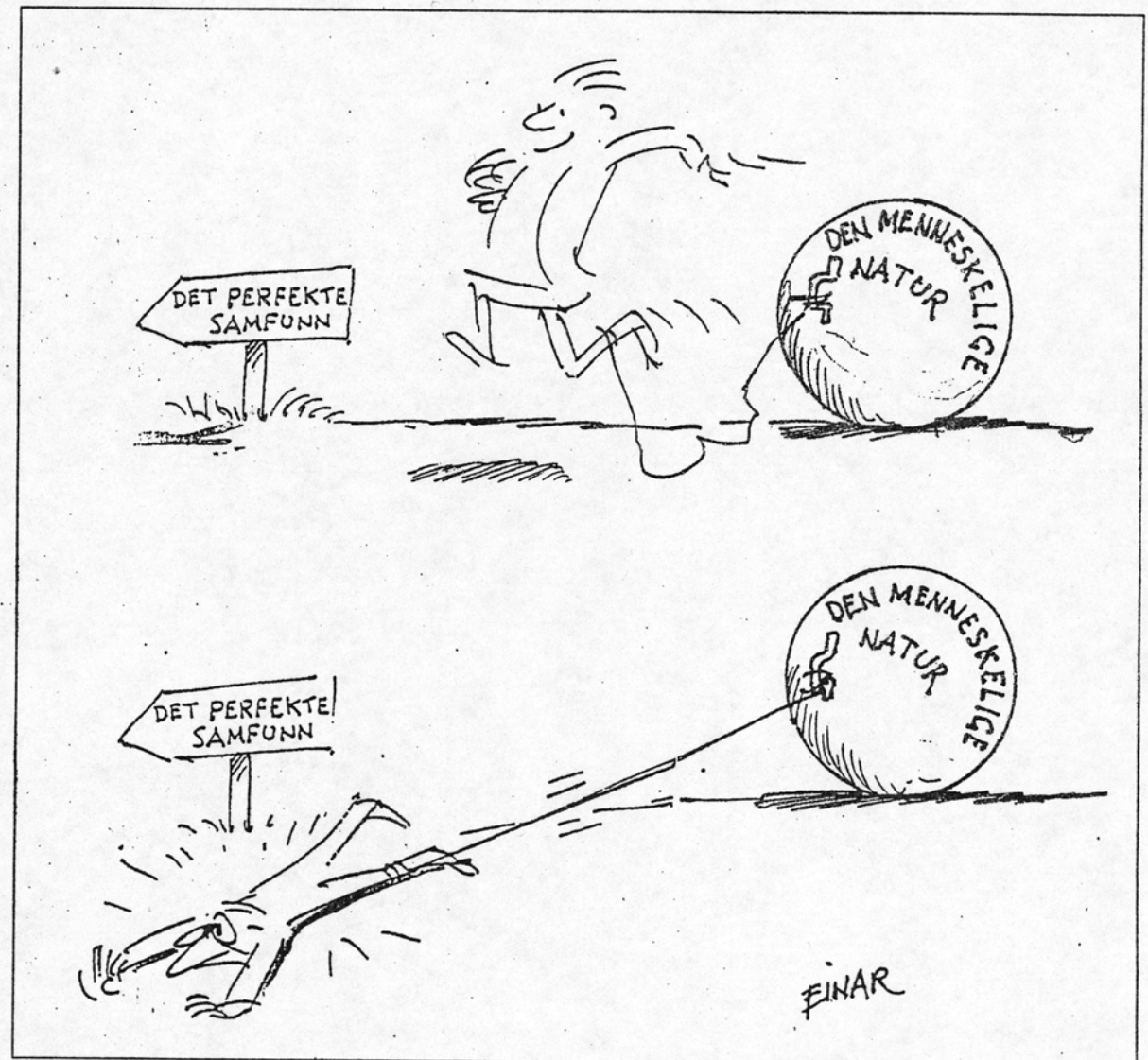
Blair, Major og «Paddy» er ikke løgnere, de er politikere. Politikk er ofte kunsten å få en halvsannhet til å lyde som en helsannhet.

Dagens Europa er ikke preget av absolutte normer - de er blitt kastet på skrapaugen. Vi har intet fast punkt å navigere etter. Ting flyter, vi flyter med. Moralsk tomrom forsøkes fylt med penger og komfort. Det funker dårlig.

John Major er kirkegjenger, og Tony Blair er medlem av CSM - Christian Socialist Movement, men kristendommens salt og saft er uttynnet både på venstre og høyre fløy. «Sosialisme» er forøvrig et ord Blair sjelden bruker, i balansegangen mellom fagforening og næringsliv.

Med mange spørsmål, stor skepsis og lite håp går brite valgdagen i møte 1. mai. Det store flertall unge har meldt seg ut.

På denne bakgrunnen er det verdt å merke seg boken «Håpets politikk», nylig utgitt i Storbritannia, og fra første dag en bestselger. Forfatteren, Jonathan Sacks, er ikke politiker, men åndelig leder,

TEGNING: EINAR ENGBRETSSEN

som landets øverste rabbi, og en kjent talsmann for sosial-etiske verdier.

Han fastslår at de frie markedskreftene og stats-sosialismen begge har feilet. Feilet i sin forsteelse av hvordan den menneskelige natur fungerer. Han slår hardt ned på

«den selvske individualismens Meg-Først-samfunn» som har infiltrert alle politiske retninger - på tvers av noble slagord.

Storbritannias og Europas behov er en gigantisk innsats for en åndelig og moralsk opprustning.

P.S. Fra 10, Downing Street sendte fru Norma Major en hilsen til Cherie Blair: «Vi har ikke bestilt flyttebil.»

Cherie Blair

Tanker
i tiden

Av: Einar
Engbretsen,
tegner og
skribent, Sande